

Mijn Kosovo weekboek

(Week 17: De laatste volledige week in Kosovo)

Maan 25 Jan 10

Door de vlaggenroet is de ochtendbriefing naar 7u30 verschoven. Te vroeg om deel te nemen als je er niet echt meer bij moet zijn. Dus de tweede keer dat ik die mis, maar aangezien ik niet meer in functie ben, is dat geen ramp.

De vlaggenroet is eerder een parade geworden, meer dan een half uur bij - 14 °C. Allemaal stijf bevroren. Het order van de dag werd door de kolonel in het Frans en het Engels voorgelezen. Daarna door soldaten in het Deens en het Arabisch. Leuk, maar niet bij deze kou. Eigenaardig, maar er was geen Grieks en ook geen Nederlands bij. De Amerikaan merkte op dat een parade bij zo'n temperatuur zinloos is en dat zij het in een grote loods zouden gehouden hebben. Hij heeft een punt.

Er is blijkbaar een probleempje met de vlaggen. De vlag van het Belgisch huis hebben we moeten uitlenen om de collectie van nationale vlaggen compleet te maken. De vorige eenheid heeft alle vlaggen mee naar Frankrijk genomen. Voor ons 'huis' wappert er nu geen vlag. Passend, zo op de laatste dag van zijn bestaan. Ik had de neiging om 'haar' te schrijven, want het huis zorgde als een goede moeder voor ons en onze voorgangers.

Maar de anderen willen niet echt verhuizen. Waarom zouden ze? De afbraak kan toch later. Ik maak mijn koffer en rugzak. Eens moeten we weg en de afspraak was vóór deze middag. Het bezoek van een ploeg die het 'recreatiemateriaal' komt ophalen, doet iedereen beseffen dat het einde nadert. Ze beginnen er schoorvoetend aan. En zo geraakt het huis beetje bij beetje leeg. In de vroege namiddag is alles weg. Het einde van het Belgische Huis in Novo Selo is bij deze officieel. Tijd van overlijden: 11u45.

Er rest mij nog het recupereren van het nuttige overschot: het plexiglas en het aanhangbord.

Jammer voor de katten. Ook hun beschutting is weg en blijkbaar wil de Deense kolonel van geen katten weten. Hopelijk hebben de anderen hen niet te veel verwend en kunnen ze nog jagen. De winter is nog niet voorbij.

Een lange rouwperiode kan ik niet houden, want deze namiddag start de tweede trainingscyclus van de Fast Pelican. De Deense dokter stelt voor om de oefening vroeger te houden, maar omdat het een stap bij stap oefening is, raad ik het af. Te laat, zijn mensen hebben het verkeerd begrepen en hebben het incident al naar de TOC (Tactical Operation Center) doorgespeeld. De oefening stoppen heeft geen zin, dus gaan we gewoon door.

Snel naar de oefenzone, want voor het gebeuren in de TOC zijn we al te laat. De situatie is iets moeilijker dan gepland, want er is ook een CRC (Crowd and Riot Control) oefening aan de hand. Gelukkig zonder traangas. De Franse gendarmerie pak

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

deze extra moeilijkheid goed aan. Voor de militairen die aan het oefenen zijn, is dit een leuke afwisseling. Hoewel meer dan de helft van de ploeg andere mensen zijn, verloopt de oefening zeer vlot. Ook de debriefing verloopt goed. Ze zijn klaar voor een moeilijkere uitdaging.

Na de debriefing krijg ik een zeer leuk compliment van de Deense dokter, ook een majoor. Hij vond het fantastisch hoe ik in zo'n korte tijd een dergelijk multinational team op de benen had gekregen. Hij vond dat ik met inzicht en visie handel en hij zou graag eens onder mij dienen. Sprakeloos ...

Omdat er nog steeds mails in het Frans binnenkomen en de Griekse kolonel er geen weg mee weet, stuur ik een bericht de wereld in dat ik niet meer de S1-S4 chef ben. Hopelijk sturen ze nu hun mails in het Engels, hoewel ik denk dat ze eerder een mail naar de Franse kapitein zullen sturen.

Mijn bagage werd naar de transitblok ergens weggestoken in een uithoek van het kamp gebracht. De blok zelf en de transitkamers vallen mee, maar er zijn weinig bewoners en het is ver van alles. In plaats van 50 m te wandelen naar het restaurant is het nu 10 min. En in de sneeuw is dit nog langer. Internet werkt er zodat het contact met België niet onderbroken is.

Mijn transitkamer. 'Thuis' voor een paar dagen.

's Avonds hoor ik dat Amber voor onderzoek naar het ziekenhuis is. Hopelijk niet te ernstig!?

Dins 26 Jan 10: JLSG bezoek

Deze morgen vriest het hard en het is ver wandelen om te gaan eten. Een voordeel is natuurlijk dat je daardoor goed wakker bent als je aan tafel aanschuift. Tijdens het

ontbijt maak ik met een LMT ploeg een afspraak om samen Pec te gaan bezoeken. Beter een bezoek afleggen met iemand die de plaats kent, dan doelloos rondlopen.

Op mijn terugtocht kom ik langs het verlaten Belgisch Huis. Er rest alleen een verzameling van containers. De ziel is er uit.

Herken je het nog?

Eerder toevallig vraagt een S2 officier me naar goede foto's van Gate 1. Ik kan hem er een paar geven, maar hij wenst meer. Tevens wil hij een foto van het nieuw verzekeringshuisje aan de grensovergang. Aangezien ik vandaag toch naar de gate doorrijd, beloof ik hem zijn foto's. Logistics intelligence?

De nieuwe Franse kanselier wil alle Belgen die in het hoofdkwartier werken een Franse medaille bezorgen. Is dit plots een automatisme geworden? Verdienen we echt allemaal een medaille? Hij vraagt ook of er Franse militairen een Belgisch ereteken kunnen ontvangen. Voel ik hier een koehandel aankomen? Ik leg hem uit dat dit in theorie kan, maar dat medailles bij ons uitzonderingen zijn en dus zeker geen 'normale' zaak is.

Nu zit ik natuurlijk met een dilemma opgezadeld. Moet ik Helga benadelen, omdat ik een grotere waarde aan die dingen hecht, terwijl andere voor veel minder er wel één zullen krijgen? Tevens vind ik dat hierdoor de aanvraag voor Albert aan waarde verliest. Ben ik te conservatief hierin?

Het bezoek van de JLSG HQ (Joint Logistics Support Group Headquarters) start een half uur vroeger, omdat ze onverwacht zo vroeg in Novo Selo aankomen. Niet echt een probleem want de generaal die mee is, gaat bij de Battle Group commandant eerst koffie drinken. De groep kan dus ook op zijn gemak al koffie drinkend wakker worden.

Een Italiaanse kolonel begroet me als de 'beste brieffer' van KFOR. Leuk compliment, maar ik geef vandaag de briefing niet. Ik heb besloten dat de Griekse kolonel het moet doen. Hij moet er toch eens aan beginnen. Hij zal dat natuurlijk anders

aanpakken dan ik, maar daarom niet noodzakelijk slechter. Trouwens, vanaf deze week is hij de dienstdoende S1/S4.

De briefing verloopt goed. Na een woordje uitleg door de verschillende NSE, gaan we het kamp bezoeken. De Fransen hebben een kleine recovery demo op poten gezet. De Marokkanen maken er een kleine show van en nodigen iedereen uit voor een glaasje thee. De Deense kapitein vertelt me dat hij niets speciaals voorzien heeft. Dat was ook niet de bedoeling. Ik besluit om met hem te sollen en vertel bij de aankondiging om verder te gaan dat de Denen op ons wachten met bier en gebak.

Na Novo Selo rijden we door de Forward Assembly Area, zo zien ze dat dit kamp slechts een verzameling van betonnen platen is, en dan verder naar het Grieks kamp. De slechte staat van het gebouw valt de bezoekers direct op. Ook het verouderd materieel ontlokt enkele commentaren.

Dan naar kamp Belvédère voor het middagmaal. De generaal beslist om na het eten de PX, taksvrije shop, te bezoeken en om daarna een partijtje tafeltennis te spelen. De Italianen gaan voor een espresso. We zijn soepel en passen in alle stilte ons programma aan.

Na de koffie een korte uitleg door een Belgische luitenant over de Technische Zone van het kamp. Een korte rondleiding en hop weg richting Nothing Hill. Ik stap in de bus om op de tocht mijn talent, ahum, als lokale gids ten toon te spreiden. Het lukt me aardig.

In Nothing Hill aangekomen bemerken we dat de Duitse kamp manager er niet is. Ik stel voor om de rondleiding te geven, maar de Amerikaanse luitenant stelt zich ook kandidaat. Hem dan maar de uitleg laten geven. Het is tenslotte nu tijdelijk 'zijn' kamp.

Op het einde vraagt de generaal of we kunnen doorrijden naar Gate 1. We zijn er amper 20 minuten van verwijderd en misschien krijgt hij de kans niet meer om de grensovergang te bezoeken. We waren toch van plan door te rijden en besluiten dan maar om de ganse groep op sleeptouw te nemen.

Amper 100 m voor de gate stoppen we en als een bende toeristen beginnen onze bezoekers foto's te nemen. Rustig laten doen. Een 10-tal minuten later nemen we afscheid en vertrekken ze richting Pristina. Oef, het VIP-bezoek is geslaagd.

Wij blijven nog even want ik wil mijn opvolgers het oud kamp Blackfoot juist naast de gate tonen. Tevens moet ik meer inlichtingen over het huisje met de autoverzekering verzamelen en er foto's van nemen. Ik spreek even met de Franse verantwoordelijke van de Gates en stap dan voorbij de gebouwen om met de Albanees die de verzekeringen verkoopt te praten. Hoewel ik voorbij Gate 1 ben, bevind ik me nog steeds in Kosovo. Immers de echte grensovergang ligt ongeveer 500 m verder.

Op 50 m aan de 'goede' kant van Gate 1

Mijn opvolgers samen met de Kosovaarse verzekeringsmakelaar naast zijn kantoortje.

Nee, we zijn nog steeds in Kosovo.

Samen met de Griekse kolonel.

Na een lange rit zijn we terug in Novo Selo. De kolonel ziet overal problemen waar hij geen vat op heeft. Was ik in het begin ook zo?

Rond 19u00 gaan we met zijn allen gaan eten in een restaurant buiten het kamp. De Griekse kolonel is de afspraak vergeten, zodat we hem letterlijk voor het hoofdkwartier ontvoeren. Het duurt eventjes voor hij beseft dat we het menen. Voor een goede maaltijd leggen we elk 11 Euro moeten neer. Kunnen deze prijzen in België ook gehanteerd worden?

Woe 27 Jan 10: Pec?

Ons gepland bezoek aan het klooster van Pec besluiten we door het slechte weer uit te stellen. Het is zinloos om risico's te nemen. De kapitein van de LMT is toch gegaan, maar zei later dat het inderdaad zeer slecht weer was om te rijden.

In de mail vind ik de bevestiging dat we volgende week moeten vertrekken. Onze namen staan op het passenger manifest, de passagierslijst. Nu mag ik uit de vlieger stappen en kan ik een goed antwoord geven.

Door het slechte weer overweeg ik de oefening van morgen te annuleren, maar besluit om te wachten tot morgen vooraleer te beslissen. In ieder geval zal ze in de sneeuw moeten doorgaan. Jammer genoeg zonder helikopter. Er is bij de overgave-overname van de dienst die de helikopteraanvragen moet behandelen iets misgegaan. Mijn meer gedetailleerde aanvraag wordt verkeerdelijk als nieuwe aanzien en dus als te laat bestempeld. Dan maar een oefening zonder echte MEDEVAC helikopter.

Ik ga even langs bij de Deense NSE en wordt er op koffie in hun YMCA uitgenodigd. Ja, ze hebben hun YMCA, je weet wel van het liedje van Village People, meegebracht. Daar kunnen hun soldaten altijd koffie en vers gebak tegen een vriendenprijsje krijgen. En de zaak draait goed. Beter dan in het vroeger Deens kamp. De majoor en de kapitein vragen of ik geen zin heb om in de namiddag een partijtje veldhockey te spelen. Ik aanvaard hun uitnodiging.

Na het middageten een wedstrijdje 'no rules' hockey. Het is al zeer lang geleden dat ik dat gespeeld heb, maar dank zij goeie reflexen kan ik toch mijn steentje bijdragen. Het is natuurlijk iets anders dan lopen en na bijna een uur spelen ben ik pompaf. Morgen zal ik mijn spieren voelen.

Na een deugddoende douche, de SOP Fast Pelican afgewerkt door de lessen getrokken tijdens de vorige oefening te integreren. Nu kan ik aan mijn handtekeningenverzamelronde beginnen.

De afbraak van het Belgisch huis begint in de sneeuw. Ik probeer het venster en het bord van het huis te redden van vernietiging. Immers Jurgen, één van de vorige bewoners, vroeg me om deze aan hem te bezorgen. En ik heb hem beloofd mijn best te doen.

Blijkbaar is er een lading Grieken in het oud-Deens kamp actief materiaal aan het verzamelen. Gewapend met een accu boormachine en een radio proberen ze alles wat ze kunnen gebruiken te recupereren. De Denen hebben ze moeten scheiden van de lokale werknemers, want ze zagen elkaar als concurrenten. Zelfs de vlaggenmast was bijna meegenomen.

Deze avond terug met de kinderen kunnen Skypen.

Don 28 Jan 10

De ochtendbriefing woon ik niet meer bij. De afwezigheid van mijn opvolger geeft mij de gelegenheid de PC te gebruiken. Ik bereid de teksten en e-mails op mijn draagbare PC voor, laat alles overzetten en verstuur de e-mails met de Franse PC tijdens de ochtendbriefing. Vandaag gewerkt aan een aantal voorstellen voor medailles.

In de morgen vertrekken we richting Belvédère voor het afgeven van onze koffers. Hoewel onze koffers uitzonderlijk met het vliegtuig meereizen, moeten we ze toch vroeger bezorgen en laten controleren. Alles in orde, zoals verwacht. Van ons bezoek gebruik gemaakt om een zoveelste poging te wagen een beetje van mijn geld van de sociale activiteiten terug te krijgen. Alle papieren afgeven, nu nog wachten om terugbetaald te worden. Hoe lang nog?

Door de hockeywedstrijd is mijn linkerhand opgezwollen en doet ze pijn. Even de infirmerie binnengesprongen. Ik kreeg een paar pillen te slikken en de raad ijs tegen de zwelling te houden. Met deze koude en de sneeuw zie ik het nut er niet van in. Geen handschoenen dragen zal wel hetzelfde effect hebben. De pillen laat ik voor wat ze zijn.

Daarna richting Noorden getrokken om in kamp Nothing Hill Amerikaans te gaan eten. De volgende interventieoefening speelt immers op 6 km van het kamp af. We kunnen beter daar rustig eten dan ons te moeten opjagen in Belvédère.

In de bittere koude wordt alles in gereedheid gebracht voor een iets moeilijkere oefening. Zoals verwacht zijn de Amerikanen als eerste op de plaats van het gebeuren. Ze leven zich volledig in en na een half uur moeten we ze tegenhouden. Ze wilden immers alles zelf doen, maar dit is niet de bedoeling van de oefening. We leggen ze uit wat van hen verwacht wordt en waarom. Ze begrijpen het en doen wat ze mogen doen.

Ondanks enkele onverwachte moeilijkheden die ze dank zij inventiviteit opgelost hebben en een lange rit, arriveert het Fast Pelican Team op de plaats van gebeuren. Eénmaal aangekomen verloopt het vlot. Er is dus duidelijk een verbetering merkbaar. De tweede in bevel van de Battle Group, een Deense kolonel is tevreden.

Aan het einde blijkt de gepantserde ambulance defect te zijn. Er ontstaat bijna een kleine rel omdat de wachtende Kosovaren met alle geweld doorwillen en de ambulance staat een beetje in de weg. Uiteindelijk kunnen de bussen toch langs de ambulance en bedaren de gemoederen. Zo snel kan er in Kosovo de vlam in de pan slaan.

De debriefing van de oefening laat ik in het Amerikaans kamp doorgaan. Met koffie in de hand onze opmerkingen uitgelegd en gezamenlijk besproken. Al bij al een succesvolle oefening. De teams zijn klaar voor het echte werk. Alleen hopen dat het nooit nodig zal zijn.

Aangezien zijn manschappen zeer goed gepresteerd hebben, ga ik de Amerikaanse majoor, de chef van het kamp, opzoeken om zeker te zijn dat hij dat weet. Hij besluit met te zeggen dat het spijtig is dat we weggaan. Dat het veel beter zou zijn indien we langer bleven.

Een KFOR wagen is geslipt en in de rivier terecht gekomen. De Amerikanen nemen de eerste maatregelen.

Het Fast Pelican Team neemt over en bevrijdt de geklemde slachtoffers uit de wagen.

Dit alles gebeurt onder de alziende ogen van de observatoren.

De Deense ex-S4 is op bezoek in Novo Selo. We gaan samen naar de update briefing en dan een stukje gaan eten.

Tijdens de update briefing gebruikt de S2 toch mijn foto's van Gate 1 en het verzekeringshuisje. Hij was immers de dag na mijn bezoek ook naar Gate 1 gereisd, maar mijn foto's waren dus beter. De kapitein van 3D, helikopters, zegt tegen de kolonel dat ik te laat was met mijn HELQUEST (aanvraag helikopter) waardoor de zending niet kon doorgaan. Ik neem het woord en leg uit hoe het komt. Later bood de kapitein zijn verontschuldigen aan en gaf hij zijn fout toe. Zand erover!

Albert is op zijn tenen getrapt. Iemand in SHAPE, het NATO strategisch hoofdkwartier nabij Mons, denkt blijkbaar dat onze cijfers over het Luxemburgs detachement fout zijn omdat we gedurende 10 dagen slechts 1 militair in theater rapporteerden. En dat is bij Albert, zo nauwgezet als hij is, in het verkeerde keelgat geschoten. In de discussie hebben zich een hele reeks kolonels, majoors en onderofficieren gemengd en werden er allerlei oorzaken voor de fout aangehaald. In plaats van aan ons uitleg te vragen, want de waarheid is heel simpel: ze zijn in verlof geweest. Een korte maar duidelijke mail naar alle betrokkenen gestuurd. Ik verwacht wel geen antwoord terug.

In de bar is er geen ambiance en dus ga ik er niet naar toe. In plaats daarvan zal ik werken aan een voorstel voor felicitatiebrief voor de Deense ploeg die de Fast Pelican getraind heeft. Maar eerst moet ik te voet door de sneeuw naar het andere eind van het kamp. De transitblok is helemaal afgezonderd alsof het aan zijn bewoners duidelijk moet maken dat ze er niet meer bijhoren. Ook het internet is er wisselvallig, zoals vandaag. Dus ook de connectie met de buitenwereld is afgesloten.

Vrij 29 Jan 10

Verder werken aan de Deense brieven. De ganse ploeg bestaat uit 9 leden en dat vergt een pak mooie zinnen schrijven. Vandaag start ik met mijn afscheidsronde. Eerst naar de Deense NSE (National Support Element): de logistieke steun van het kleinste detachement. Als laatste officiële actie, het laten ondertekenen van de SOP. Eén handtekening, nog 4 te gaan.

De media adviseur vraagt mijn foto's van de oefening om bij het artikel te plaatsen. Het zal dus blijkbaar gebruikt worden. Samen met een artikel over de laatste patrouille van de Belgen in Kosovo in het maandblad KFOR Chronicle.

Omdat de 'anderen' ook een Franse medaille krijgen, besluit ik om voor Albert een poging te wagen voor een NATO medaille. De kans is klein, maar ik kan het minstens proberen.

De afbraak van het Belgisch Huis gaat verder. Het is triestig te moeten aanzien dat je 'thuis' beetje bij beetje gededemonteerd wordt. Konden ze geen week wachten? De mensen van de FAU (Field Accommodation Unit) begrijpen niet waarom ze dit werk bij dit weer moeten doen. Tja, dat had ik voorspeld en het kan nog slechter worden. Ik kan het aanhangbord en het plexiglas voor Jurgen veilig stellen. Hij moet het alleen in Beauvechain ophalen.

In de namiddag ga ik op theebezoek bij de Marokkaanse bevelhebber. Hij vertegenwoordigt immers ook de Marokkaanse NSE. Het was een leuk gesprek. Ik heb hem over mijn problemen met de Marokkaanse majoor verteld. Zo is hij op de hoogte als het scenario zicht herhaald met mijn Griekse opvolger. Ook hij heeft de SOP ondertekend. Nog 3 te gaan.

Ik wil direct ook de Franse kolonel bezoeken, maar hij is in vergadering. Maandag?

's Avonds met de drie Belgen in Pristina gaan eten. Blijkbaar is er toch een Belgisch afscheid in het hoofdkwartier. Wij zijn niet uitgenodigd? Rare situatie.

Zat 30 Jan 10

Voor ons vertrek nog met de Deense dokter afgesproken in verband met de brief voor zijn teamleden. Hij bezorgde me tevens het logo voor de Fast Pelican. Een duidelijk teken dat de leden zich al als een team gedragen. Ze willen zich immers van de rest onderscheiden.

Daarna richting Decani gereden. Na 2 en een half uur rijden kwamen we in zeer slecht weer terecht. De weg naar het klooster van Decani was bedekt met minstens 15 cm verse sneeuw. We vonden het te gevaarlijk om verder te gaan en zijn dus waarschijnlijk op een paar honderd meters van ons eerste doel gestrand. Jammer, maar het was geen ongeluk waard.

Dan maar naar het Italiaan kamp Villaggio Italia gereden. Jongens, wat een groot kamp is dat. Natuurlijk wordt er daar bijna geen Engels gesproken en moesten we ons behelpen met gebroken Italiaans. De Mess vinden was niet zo moeilijk, rond het middaguur moet je gewoon de grote hoop volgen. Het geluidsniveau in de zaal was bijna oorverdovend. Iedere Italiaan was klaarblijkelijk aan het praten.

Na de obligate koffie zijn we richting Pec getrokken. Onze eerste poging om het klooster te vinden mislukte, maar bij poging 2 hadden we wel succes. Mooi klooster en mooie Orthodoxe kerk. Een PrDSS en dus bewaakt door KFOR.

De wegen op de terugweg lagen er niet schitterend bij, maar we waren op avontuur. Het leverde wel mooie foto's op.

Op tijd voor de laatste update briefing van weer bijna een uur. De Belgen kregen een officiële bedanking van de nieuwe S4. Dank je wel!

Daarna naar wat ik dacht een drink te zijn, maar dat ik feite een heus samenborigheidsfeestje was. Er stond wijn en fijne vleeswaren klaar. Het is uiteindelijk een leuk, maar zeer laat feestje geworden. Morgen zal het moeilijk zijn om op te staan.

Zon 31 Jan 10

Zoals verwacht was het opstaan nogal moeilijk gezien het late uur gisteren. Ik heb een beetje kunnen uitslapen omdat ik niet naar het ontbijt ging. Desondanks, 's morgens toch gewerkt. De brieven voor de Denen zijn opgestuurd. Hopelijk krijgen ze hun felicitaties op tijd.

Vandaag voor de laatste keer naar het Noorden getrokken voor een bezoekje bij kennissen van Helga, haar ex-tolk. Een simpele, Servische maaltijd, maar wel lekker. Nog lang nagepraat om dan richting Belvédère te trekken. Al ons beschermingsmaterieel moesten we afgeven. Hierdoor moet ik in België minder rondrijden om alles binnen te leveren.

's Avond aan mijn weekbrief geschreven en met de kids geSkyped. Vroeg in mijn bed gekropen waardoor mijn weekbrief pas voor morgen zal zijn. In feite moet ik slaapzak schrijven, want dat is nu mijn bed.

Als extraatje wil ik een stuk uit een e-mail van een collega citeren. Gespeend met persoonlijke ervaringen beschrijft het goed wat een militair op het einde van zijn zending voelt:

"Je gaat rare tijden tegemoet met totaal gemixte gevoelens. Het land (keer je daar ooit naar terug?), je Belgische werkmakkers (4 maanden zeer speciale en nauwe werkrelatie), je internationale werkmakkers (zie je die ooit nog terug? waarschijnlijk niet), je werk zelf (dat je nu aan een andere "leek" moet overlaten en die het nooit zo goed kan dan als jij zelf), terug naar de familie (die het al gewoon zijn het zonder jou te doen), het komend verlof (van 100% werk naar 100% niets doen), terug naar het gewone werk (waar in hemelsnaam maken die zich druk om?), ..."

Groetjes,

Hoesy

'I have known good men eat their hearts out through want of recognition. How petty this sounds. It is the outward visible proof to bring home to his people that he has done his job well.'

An unknown soldier in WWI